ב וְעָשִׂוּ אֶת־הָאֵפוֹד זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן תּוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר
ג מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב: שְׁתֵּי כְתֵפֹת חִבֻּרֹת יִהְיֶה־לּוֹ אֶל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו
ד וְחֻבָּר: וְחֶשֶׁב אֲפֻדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו כְּמַעֲשֵׂהוּ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה זָהָב
ה תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר: וּלְקַחְתָּ אֶת־שְׁתֵּי
ו אַבְנֵי־שֹׁהַם וּפִתַּחְתָּ עֲלֵיהֶם שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: שִׁשָּׁה מִשְּׁמֹתָם
ז עַל הָאֶבֶן הָאֶחָת וְאֶת־שֵׁמוֹת הַשִּׁשָּׁה הַנֹּתָרִים עַל־הָאֶבֶן
ח הַשֵּׁנִית כְּתוֹלְדֹתָם: מַעֲשֵׂה חָרֹשׁ אֶבֶן פִּתּוּחֵי חֹתָם תְּפַתַּח
ט אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְסֻבֹּת מִשְׁבְּצֹת
י זָהָב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: וְשַׂמְתָּ אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כְּתֵפֹת הָאֵפֹד אַבְנֵי
זִכָּרֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת־שְׁמוֹתָם לִפְנֵי יְהוָה
יא עַל־שְׁתֵּי כְתֵפָיו לְזִכָּרֹן:

יב וּרְקַמְתָּ אֶת־הַחֹשֶׁן מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב כְּמַעֲשֵׂה אֵפוֹד תַּעֲשֶׂנּוּ זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן
יג תּוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר: אַרְבָּעָה הָיָה וְכָפוּל רֹחַב וָזָרֶת אָרֻכּוֹ:
יד וּמִלֵּאתָ בּוֹ מִלֻּאַת אֶבֶן אַרְבַּע טּוּרֵי אָבֶן טּוּר אֹדֶם פִּטְדָה וּבָרְקַת
טו הַטּוּר הָאֶחָד: וְהַטּוּר הַשֵּׁנִי נֹפֶךְ סַפִּיר וְיָהֲלֹם: וְהַטּוּר הַשְּׁלִישִׁי לֶשֶׁם
טז שְׁבוֹ וְאַחְלָמָה: וְהַטּוּר הָרְבִיעִי תַּרְשִׁישׁ שֹׁהַם וְיָשְׁפֵה מְשֻׁבָּצִים
יז זָהָב יִהְיוּ בְּמִלֻּאתָם: וְהָאֲבָנִים תִּהְיֶינָה עַל־שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
יח שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עַל־שְׁמֹתָם פִּתּוּחֵי חוֹתָם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ תִּהְיֶינָה
לִשְׁנֵי עָשָׂר מַטֶּה: וְעָשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שַׁרְשְׁרֹת גְּבָלֹת מַעֲשֵׂה עֲבֹת
יט זָהָב טָהוֹר: וְעָשִׂיתָ שְׁנֵי טַבְּעוֹת זָהָב וְנָתַתָּה אֶת־שְׁנֵי הַטַּבָּעוֹת
כ עַל שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן: וְנָתַתָּה אֶת־שְׁתֵּי הָעֲבֹתִים הַזָּהָב עַל־
כא שְׁתֵּי הַטַּבָּעוֹת אֲשֶׁר עַל־קְצוֹת הַחֹשֶׁן: וְאֶת שְׁתֵּי קְצוֹת הָעֲבֹתֹת
תִּתֵּן עַל־שְׁתֵּי הַמִּשְׁבְּצוֹת וְנָתַתָּה עַל כְּתֵפוֹת הָאֵפֹד אֶל־מוּל
כב פָּנָיו: וְעָשִׂיתָ שְׁנֵי טַבְּעוֹת זָהָב וְשַׂמְתָּ אֹתָם עַל־שְׁנֵי קְצוֹת
כג הַחֹשֶׁן עַל־שְׂפָתוֹ אֲשֶׁר אֶל־עֵבֶר הָאֵפוֹד בָּיְתָה: וְעָשִׂיתָ שְׁנֵי
טַבְּעוֹת זָהָב וְשַׂמְתָּ עַל שְׁנֵי הַכְּתֵפוֹת מִתַּחַת לַמִּשְׁבְּצֹת שְׁתַּיִם
כד עַל־שְׁנֵי עִבְרֵי הָאֵפוֹד מִלְּמָטָּה: וְעָשִׂיתָ שְׁנֵי עֲבָתִים זָהָב טָהוֹר
כה מַעֲשֵׂה עֲבֹתֹת וְנָתַתָּה אֶת־שְׁתֵּי הָעֲבֹתֹת הַזָּהָב עַל־שְׁתֵּי
כו הַטַּבָּעוֹת אֲשֶׁר עַל־קְצוֹת הַחֹשֶׁן: וְעָשִׂיתָ שְׁנֵי טַבְּעוֹת זָהָב
וְשַׂמְתָּ עַל־שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן עַל־שְׂפָתוֹ אֲשֶׁר־בְּצַד הָאֵפוֹד
כז בָּיְתָה: וְעָשִׂיתָ שְׁנֵי טַבְּעוֹת זָהָב וְשַׂמְתָּם עַל שְׁנֵי הַכְּתֵפוֹת
מִלְּמַטָּה לְעֻמַּת פָּנָיו אֶל־מוּל מַחְבַּרְתּוֹ מִמַּעַל לְחֵשֶׁב הָאֵפוֹד:
כח וְיִרְכְּסוּ אֶת־הַחֹשֶׁן מִטַּבְּעֹתָו אֶל־טַבְּעֹת הָאֵפוֹד
בִּפְתִיל תְּכֵלֶת לִהְיֹת עַל־חֹשֶׁב הָאֵפוֹד וְלֹא־יִזַּח הַחֹשֶׁן מֵעַל
כט הָאֵפוֹד: וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת־שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט
עַל־לִבּוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי־יְהוָה תָּמִיד: וְנָתַתָּ אֶל
ל חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת־הָאוּרִים וְאֶת־הַתֻּמִּים וְהָיוּ עַל־לֵב אַהֲרֹן
בְּבֹאוֹ לִפְנֵי יְהוָה וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת־מִשְׁפַּט בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַל־
לִבּוֹ לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד:

לא וְיָבֹא מֶלֶךְ וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל בִּרְפִידִים: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
ב יְהוֹשֻׁעַ בְּחַר־לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הִלָּחֶם בַּעֲמָלֵק מָחָר אָנֹכִי נִצָּב
ג עַל־רֹאשׁ הַגִּבְעָה וּמַטֵּה הָאֱלֹהִים בְּיָדִי: וַיַּעַשׂ יְהוֹשֻׁעַ כַּאֲשֶׁר
אָמַר־לוֹ מֹשֶׁה לְהִלָּחֵם בַּעֲמָלֵק וּמֹשֶׁה אַהֲרֹן וְחוּר עָלוּ רֹאשׁ
ד הַגִּבְעָה: וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגָבַר יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר
ה יָנִיחַ יָדוֹ וְגָבַר עֲמָלֵק: וִידֵי מֹשֶׁה כְּבֵדִים וַיִּקְחוּ־אֶבֶן וַיָּשִׂימוּ
תַחְתָּיו וַיֵּשֶׁב עָלֶיהָ וְאַהֲרֹן וְחוּר תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה
ו אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אֱמוּנָה עַד־בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ: וַיַּחֲלֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת־
עֲמָלֵק וְאֶת־עַמּוֹ לְפִי־חָרֶב:
ז וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זִכָּרוֹן בַּסֵּפֶר וְשִׂים בְּאָזְנֵי
ח יְהוֹשֻׁעַ כִּי־מָחֹה אֶמְחֶה אֶת־זֵכֶר עֲמָלֵק מִתַּחַת הַשָּׁמָיִם: וַיִּבֶן
ט מֹשֶׁה מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יהוה נִסִּי: וַיֹּאמֶר כִּי־יָד עַל־כֵּס
יָהּ מִלְחָמָה לַיהוה בַּעֲמָלֵק מִדֹּר דֹּר:

לא
יא יהי לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה: לא יהיה לך בביתך
יב איפה ואיפה גדולה וקטנה: אבן שלמה וצדק יהיה לך איפה
שלמה וצדק יהיה לך למען יאריכו ימיך על האדמה אשר־
יג יהוה אלהיך נתן לך: כי תועבת יהוה אלהיך כל־עשה אלה
כל עשה עול:
יד זכור את אשר־עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים: אשר
קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא
טו ירא אלהים: והיה בהניח יהוה אלהיך לך מכל־אויביך מסביב
בארץ אשר־יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את־
זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח:

ג. ויקרא ד' ט"ו
ויאמר שמואל אל־שאול אותי
שלח יהוה למשחך למלך על־עמו על־ישראל ועתה
ב שמע לקול דברי יהוה: כה אמר יהוה צבאות
פקדתי את אשר־עשה עמלק לישראל אשר־שם לו
ג בדרך בעלתו ממצרים: עתה לך והכיתה את־עמלק
והחרמתם את כל־אשר־לו ולא תחמל עליו והמתה מאיש
עד־אשה מעלל ועד־יונק משור ועד־שה מגמל ועד־
ד חמור: וישמע שאול את־העם ויפקדם בטלאים
ה מאתים אלף רגלי ועשרת אלפים את־איש יהודה: ויבא
ו שאול עד־עיר עמלק וירב בנחל:

ויאמר שמואל הלוא אם־קטן אתה
יז בעיניך ראש שבטי ישראל אתה וימשחך יהוה למלך על־
יח ישראל: וישלחך יהוה בדרך ויאמר לך והחרמת את־
יט החטאים את־עמלק ונלחמת בו עד־כלותם אתם: ולמה
לא־שמעת בקול יהוה ותעט אל־השלל ותעש הרע
כ בעיני יהוה: ויאמר שאול אל־שמואל אשר
שמעתי בקול יהוה ואלך בדרך אשר־שלחני יהוה ואביא
את־אגג מלך עמלק ואת־עמלק החרמתי: ויקח העם
מהשלל צאן ובקר ראשית החרם לזבח ליהוה אלהיך
כא בגלגל: ויאמר שמואל החפץ ליהוה בעלות
וזבחים כשמע בקול יהוה הנה שמע מזבח טוב להקשיב
מחלב אילים: כי חטאת־קסם מרי ואון ותרפים הפצר יען
מאסת את־דבר יהוה וימאסך ממלך:

ויתחזק דוד ביהוה אלהיו: ויאמר דוד אל־
אביתר הכהן בן־אחימלך הגישה־נא לי האפוד ויגש אביתר
ח את־האפוד אל־דוד: וישאל דוד ביהוה לאמר ארדף אחרי
הגדוד־הזה האשיגנו ויאמר לו רדף כי־השג תשיג והצל
ט תציל: וילך דוד הוא ושש־מאות איש אשר אתו ויבאו עד־
נחל הבשור והנותרים עמדו: וירדף דוד הוא וארבע־מאות
איש ויעמדו מאתים איש אשר פגרו מעבר את־נחל הבשור:
יא וימצאו איש־מצרי בשדה ויקחו אתו אל־דוד ויתנו־לו לחם
יב ויאכל וישקהו מים: ויתנו־לו פלח דבלה ושני צמקים ויאכל
ותשב רוחו אליו כי לא־אכל לחם ולא־שתה מים שלשה
יג ימים ושלשה לילות: ויאמר לו דוד למי־אתה
ואי מזה אתה ויאמר נער מצרי אנכי עבד לאיש עמלקי
יד ויעזבני אדני כי חליתי היום שלשה: אנחנו פשטנו נגב
הכרתי ועל־אשר ליהודה ועל־נגב כלב ואת־צקלג שרפנו
טו באש: ויאמר אליו דוד התורדני אל־הגדוד הזה ויאמר
השבעה לי באלהים אם־תמיתני ואם־תסגרני ביד־אדני
טז ואורדך אל־הגדוד הזה: וירדהו והנה נטשים על־פני כל־
הארץ אכלים ושתים וחגגים בכל השלל הגדול אשר לקחו
יז מארץ פלשתים ומארץ יהודה: ויכם דוד מהנשף ועד־הערב
למחרתם

ד. ירושלמי מעשר א' ה'
שמואל בר נחמן בשם ר' יונתן
שמונים וחמשה זקנים וכהם שלשים וכמה נביאים וכמה מצטערין על
ההיכר הזה אמרו כתיב יאלה המצות אשר צוה
ה' את משה אלו הנצות שנצטווינו מפי משה וכך
אמר לנו משה אין נביא אחר עתיד לחדש
לכם דבר מעתה ומרדכי ואסתר מבקשים
לחדש לנו דבר לא זו משם נושאים ונותנין
בדבר עד שהאיר הקדוש ברוך הוא את
עיניהם ומצאו אותה כתובה בתורה ובנביאים
ובכתובים הדא היא דכתיב יויאמר ה' אל משה
כתוב זאת זכרון בספר "זאת תורה כמה דתימר
"זואת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל
זכרון אלו הנביאים "ויכתב ספר הזכרון לפניו
ליראי ה' ונו' כספר אלו הכתובים "ומאסר אסתר
קיים את דברי הפורים האלה ונכתב בספר רב
ה' חנינה ור' יונתן ובר קפרא ור' יהושע בן לוי
אמרו הבנילה הזאת נאמרה למשה מסיני אלא
(י) שאין מוקדם ומאוחר בתורה ר' יוחנן ורשב"ל
ר' יוחנן אמר הנביאים והכתובים עתידין ליבטל
וחמשת ספרי תורה אינן עתידין ליבטל מה
טעמא "קול גדול ולא יסף רשב"ל אמר ג אף
מגילת אסתר והלכות אינן עתידין ליבטל נאמר
כאן קול גדול ולא יסף ונאמר להלן "יזכרום לא
יסוף מזרעם הלכות "הליכות עולם לו "ר' לוי
בשם רשב"ל צפה הקב"ה שהמן הרשע עתיד
לשקול כספו לעם ישראל אמר מוטב שיקרים
כספן של בני לכספו של אותו הרשע לפיכך
מזמינם ומזרין בפרשת שקלים

ה. מגילת אסתר ג' ט'
ר' הונא ור' בגיה
אומר התחיל מדין הוא כנגד
בוראו, ואמר מה הקדוש
ברוך הוא לך והכיתי את עמלק,
אם אנשים חטאו, הנשים מה
חטאו, והשף מה חטאו, והבקר
ושור והחמור מה חטאו. יצאת בת
קול ואמרה אל תהי צדיק הרבה
יותר מבוראך. ורבנן אמרי התחיל
מדין כנגד עגלה ערופה. יי"ל

ו. מגילת אסתר ז' ה'
ר' שמעון
בן לקיש אומר כל מי שנעשה
רחמן במקום אכזרי, סוף שנעשה
אכזרי במקום רחמן. ומנין
שנעשה אכזרי במקום רחמן,
שנאמר (ש"א כב יט) ואת נב עיר
הכהנים הכה לפי חרב, ולא תהא
נב בזרעו של עמלק

ז. מגילת אסתר ז' ו'
ר' שמעון בן יוחאי אומר
אין נדברו
יראי יהוה איש אל־רעהו ויקשב יהוה וישמע ויכתב ספר
ח זכרון לפניו ליראי יהוה ולחשבי שמו: והיו לי אמר יהוה
כב צבאות ליום אשר אני עשה סגלה וחמלתי עליהם כאשר
ח יחמל איש על־בנו העבד אתו: ושבתם וראיתם בין צדיק
כג לרשע בין עבד אלהים לאשר לא עבדו:

ח. מגילת אסתר ז' ט'
אותו בחרב על־כל־ישראל חקים ומשפטים: הנה אנכי שלח
כד לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא:
כה והשיב לב־אבות על־בנים ולב בנים על־אבותם פן־אבוא
והכיתי את־הארץ חרם:

הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא
לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא

והנה לא הזהירו ה' בל יחוס או בל ידחס
על עמלק, כי אלה מתכונות נפשיות שהגם שיקיים
מצות ה' בכ"ז יצוייר שיעורר רחמיו ויכאיב לבו
בביתת ילדים רכים. או יחוס וידאב לבו בהשחיתו
חשלל שהיה יכול להנות ממנו. אבל החמלה הוא
ענין מחשבתי, שחושב שאין מן הראוי והיושר
להשחיתם ושלא בצדק צוהו הנביא דבר זה, זה
עון פלילי כי רוצה להתחכם נגד ה' ועי"כ צותו
בל תחפול עליו, ר"ל אל תחשוב מחשבת שראוי
לקיימו ושלא להשחיתו, ובאמת בזה נכשל שאול
שחסל על אגג ועל מיטב הצאן ובזה הראה כי
האמונה מתרופפת בידו שאל"כ לא היה נושב
שראוי לחפול על אויבי ה' ועי"ז מחשבתו זאת חטאו
גם בטעל ולי"

ט. מגילת אסתר ז' י'
לא פחות ממה שהאמונה האלהית מתלבשת בתארים רווי דמיון פראי. מצד המציאות הממשית היורדת ונגלמת כשהיא באה להכרתנו, הרי היא מתלבשת ג"כ בתארים של מדות כאלה, שהמורס החפשי מרצא בהם פגמים, והפגמים הללו בעצמם הם מעלים אותנו לחשוב גבוה גבוה, לכל שדרה מוסרית מוגבלת, כמו שתארי המציאות המגושמת מרימים אותנו ממנל לכל שלילה והגדרה.

1. מגילת אסתר ז' ח'
ועשו את־האפוד זהב תכלת וארגמן תולעת שני ושש משזר
ב מעשה חושב: שתי כתפת חברת יהיה־לו אל־שני קצותיו
ג וחבר: וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו ממנו יהיה זהב
ד תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר: ולקחת את־שתי
ה אבני שהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל: ששה משמתם
ו על האבן האחת ואת־שמות הששה הנותרים על־האבן
ז השנית כתולדתם: מעשה חרש אבן פתוחי חתם תפתח
ח את־שתי האבנים על־שמות בני ישראל מסבת משבצות
ט זהב תעשה אתם: ושמת את־שתי האבנים על כתפת האפד
י אבני זכרן לבני ישראל ונשא אהרן את־שמותם לפני יהוה
יא על־שתי כתפיו לזכרן:

ב. מגילת אסתר ז' ט'
יב ורקמת את־החשן מעשה חשב כמעשה אפוד תעשנו זהב תכלת
יג ארגמן תולעת שני ושש משזר: ארבע היה וכפול רחב זרת ארכו:
יד ומלאת בו מלאת אבן ארבע טורי אבן טור אדם פטדה וברקת
טו הטור האחד: והטור השני נפך ספיר ויהלם: והטור השלישי לשם
טז שבו ואחלמה: והטור הרביעי תרשיש שהם ויספה מסבות
יז זהב יהיו במלאתם: והאבנים תהיינה על־שמת בני ישראל
יח שתים עשרה על־שמתם פתוחי חתם איש על־שמו תהיינה
לשני עשר מטה: ועשית על־החשן שרשרת גבלת מעשה עבת
יט זהב טהור: ועשית שני טבעת זהב ונתתה את־שני הטבעת
כ על שני קצות החשן: ונתתה את־שתי העבתים הזהב על־
כא שתי הטבעת אשר על־קצות החשן: ואת שתי קצות העבתת
תתן על־שתי המשבצת ונתתה על כתפת האפד אל־מול
כב פניו: ועשית שני טבעת זהב ושמת אתם על שני קצות
כג החשן על־שפתו אשר־בצד האפד ביתה: ועשית שני
טבעת זהב ושמת על שני הכתפת מתחת למשבצת שתים
כד על־שני עברי האפד מלמטה: ועשית שני עבתים זהב טהור
כה מעשה עבת ונתתה את־שתי העבתת הזהב על־שתי
כו הטבעת אשר על־קצות החשן: ועשית שני טבעת זהב
ושמת על־שני קצות החשן על־שפתו אשר־בצד־האפד
כז ביתה: ועשית שני טבעת זהב ושמתם על שני הכתפת
מלמטה לעמת פניו אל־מול מחברתו ממעל לחשב האפד:
כח ויכסו את־החשן מטבעתו אל־טבעת האפד בפתיל תכלת להיות
כט על־חשב האפד: ונשא אהרן את־שמות בני־ישראל בחשן המשפט
ל על־לבו בבאו אל־הקדש לזכרן לפני־יהוה תמיד: ונתת אל
חשן המשפט את־האורים ואת־התמים והיו על־לב אהרן
בבאו לפני יהוה ונשא אהרן את־משפט בני־ישראל על־
לבו לפני יהוה תמיד:

2. מגילת אסתר ז' ט'
לב ויבא עמלק וילחם עם־ישראל ברפידים: ויאמר משה אל־
ב יהושע בחר־לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב
ג על־ראש הגבעה ומטה האלהים בידי: ויעש יהושע כאשר
אמר־לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש
ד הגבעה: והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר
ה יניח ידו וגבר עמלק: וידי משה כבדים ויקחו־אבן וישימו
תחתיו וישב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אחד ומזה
ו אחד ויהי ידיו אמונה עד־בא השמש: ויחלש יהושע את־
עמלק ואת־עמו לפי־חרב:
ז ויאמר יהוה אל־משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני
ח יהושע כי־מחה אמחה את־זכר עמלק מתחת השמים: ויבן
ט משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי: ויאמר כי־יד על־כס
יה מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר:

לא
יא יהי לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה: לא יהיה לך בביתך
יב איפה ואיפה גדולה וקטנה: אבן שלמה וצדק יהיה לך איפה
שלמה וצדק יהיה לך למען יאריכו ימיך על האדמה אשר־
יג יהוה אלהיך נתן לך: כי תועבת יהוה אלהיך כל־עשה אלה
כל עשה עול:
יד זכור את אשר־עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים: אשר
קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא
טו ירא אלהים: והיה בהניח יהוה אלהיך לך מכל־אויביך מסביב
בארץ אשר־יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את־
זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח:

ג. מגילת אסתר ז' ט'
ויאמר שמואל אל־שאול אותי
שלח יהוה למשחך למלך על־עמו על־ישראל ועתה
ב שמע לקול דברי יהוה: כה אמר יהוה צבאות
פקדתי את אשר־עשה עמלק לישראל אשר־שם לו
ג בדרך בעלתו ממצרים: עתה לך והכיתה את־עמלק
והחרמתם את כל־אשר־לו ולא תחמל עליו והמתה מאיש
עד־אשה מעלל ועד־יונק משור ועד־שה מגמל ועד־
ד חמור: וישמע שאול את־העם ויפקדם בטלאים
ה מאתים אלף רגלי ועשרת אלפים את־איש יהודה: ויבא
ו שאול עד־עיר עמלק וירב בנחל:

ויאמר שמואל הלוא אם־קטן אתה
יז בעיניך ראש שבטי ישראל אתה וימשחך יהוה למלך על־
יח ישראל: וישלחך יהוה בדרך ויאמר לך והחרמת את־
יט החטאים את־עמלק ונלחמת בו עד־כלותם אתם: ולמה
לא־שמעת בקול יהוה ותעט אל־השלל ותעש הרע
כ בעיני יהוה: ויאמר שאול אל־שמואל אשר
שמעתי בקול יהוה ואלך בדרך אשר־שלחני יהוה ואביא
את־אגג מלך עמלק ואת־עמלק החרמתי: ויקח העם
מהשלל צאן ובקר ראשית החרם לזבח ליהוה אלהיך
כא בגלגל: ויאמר שמואל החפץ ליהוה בעלות
וזבחים כשמע בקול יהוה הנה שמע מזבח טוב להקשיב
מחלב אילים: כי חטאת־קסם מרי ואון ותרפים הפצר יען
מאסת את־דבר יהוה וימאסך ממלך:

ד. מגילת אסתר ז' ט'
ויתחזק דוד ביהוה אלהיו: ויאמר דוד אל־
אביתר הכהן בן־אחימלך הגישה־נא לי האפוד ויגש אביתר
ח את־האפוד אל־דוד: וישאל דוד ביהוה לאמר ארדף אחרי
הגדוד־הזה האשיגנו ויאמר לו רדף כי־השג תשיג והצל
ט תציל: וילך דוד הוא ושש־מאות איש אשר אתו ויבאו עד־
נחל הבשור והנותרים עמדו: וירדף דוד הוא וארבע־מאות
איש ויעמדו מאתים איש אשר פגרו מעבר את־נחל הבשור:
יא וימצאו איש־מצרי בשדה ויקחו אתו אל־דוד ויתנו־לו לחם
יב ויאכל וישקהו מים: ויתנו־לו פלח דבלה ושני צמקים ויאכל
ותשב רוחו אליו כי לא־אכל לחם ולא־שתה מים שלשה
יג ימים ושלשה לילות: ויאמר לו דוד למי־אתה
ואי מזה אתה ויאמר נער מצרי אנכי עבד לאיש עמלקי
יד ויעזבני אדני כי חליתי היום שלשה: אנחנו פשטנו נגב
הכרתי ועל־אשר ליהודה ועל־נגב כלב ואת־צקלג שרפנו
טו באש: ויאמר אליו דוד התורדני אל־הגדוד הזה ויאמר
השבעה לי באלהים אם־תמיתני ואם־תסגרני ביד־אדני
טז ואורדך אל־הגדוד הזה: וירדהו והנה נטשים על־פני כל־
הארץ אכלים ושתים וחגגים בכל השלל הגדול אשר לקחו
יז מארץ פלשתים ומארץ יהודה: ויכם דוד מהנשף ועד־הערב
למחרתם

5. מגילת רבתי גרשית פ"ט
אדמוני. אמר ר' אבא בר
כהנא כאלו שופך דמים. יכירון שראה שמואל את דוד
אדמוני דכתיב (שמואל־א טז יב) וישלח ויביאהו והוא אדמוני.
נתירא ואמר אף זה שופך דמים כעשו. אמר לו הקדוש
ברוך הוא עם יפה עינים. עשו מדעת עצמו הוא הורג אבל
זה מדעת סנהדרין הוא הורג.

7. מגילת אסתר ז' ט'
ג (ו. ז) ויבוא המן ויאמר לו המלך
וגו' ויאמר המן בלבו. יהרשעים
ברשות לבם, (בראשית ח כא) ויאמר
עשו בלבו, (תהלים יד א) אמר נבל
בלבו, (מ"א יב כז) ויאמר ירבעם
בלבו, ויאמר המן בלבו. אבל הצדיקים לבם ברשותם. הדא הוא דכתיב (ש"א א יח) וחנה
היא מדברת על לבה, (דניאל ז ח) ונשם דניאל על לבו, (ש"א כו א) ויאמר דוד אל לבו.
ודומין לבוראן (בראשית ח כא) ויאמר ה' אל לבו.

11. ר"ל מגילת אסתר ז' ט'
ולא שמם בלבו. לא כשמחה סבור
ר"ל מגילת אסתר ז' ט' מיהו מקפיד עליך שמחה עולה לגדולה.
ומנם זכם תחכן א לעדי החמן הנהון על הלב:

9. מגילת אסתר ז' ט'
שאלין בקול משם שנאמר (בדברי כו) ושאל לו
(במשפט האורים) ואינו מדרדר בלבו משום
שנאמר (שם) (על פיו יצאו ועל פיו יבאו) [ושאל לו וגו'] אלא כדרך שדברה חנה
בתפלתה שנאמר (שמואל א' א) וחנה היא מדברת על לבה.

מגילת אסתר ז' ט'
מחזירין לו לשנים שנאמר (שם ל) וישאל דוד בה' לאמר ארדוף אחרי הגדוד
הזה האשיגנו ויאמר לו רדוף כי השג תשיג והצל תציל

מגילת אסתר ז' ט'
אשר לא כדת אמר רבי אבא שלא כדת (ד) היה
שבכל יום ויום עד עכשיו באונס ועכשיו ברצון וכאשר אבדתי אבדתי כשם
שאבדתי מבית אבא כך אובד ממך ויעבור מרדכי אמר רב שהעביר יום
ראשון של פסח בתענית ושמואל אמר דעבר *ערקומא דמיא ויהי ביום
השלישי ותלבש אסתר מלכות בגדי מלכות מיבעי ליה אמר רבי אלעזר אמר
רבי חנינא *מלמד שלבשתה רוח הקדש כתיב הכא ותלבש וכתיב התם
ורוח לבשה את עמשי

מגילת אסתר ז' ט'
אמר ר"א אמר רבי חנינא *כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם
שנאמר ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי

12. מגילת אסתר ז' ט'
הֲגַם שֶׁהִשְׁבַּע יוֹדִיעַ בָּהֶם
הָאֶכְזְרִיּוּת מְקוֹר הָרַחֲמִים יַשְׁפִּיעַ בָּהֶם כֹּחַ
הָרַחֲמִים מְחֻדָּשׁ לְבַטֵּל כֹּחַ הָאֶכְזְרִיּוּת שֶׁנּוֹלַד
בָּהֶם מִכֹּחַ הַמַּעֲשֶׂה. וְאוֹמְרוֹ וְרַחֲמָיו הָעִיר בָּזֶה
שֶׁכָּל זְמַן שֶׁהָאָדָם הוּא בְּגֶדֶר טֶבַע אֶכְזְרִי כְּמוֹ
כֵּן יִתְנַהֵג הַ' עִמּוֹ שֶׁאֵין ה' מְרַחֵם אֶלָּא לְרַחֲמָן:

14. מגילת אסתר ז' ט'
אחד התכסיסים של עמלק שהוא גם שטן
החשכחה, להשכיח מלב ישראל בכלל ומלב כל איש ישראל בפרט
את זכרון העבר. יודע הוא השטן, כי בזכרון העבר, הן הכללי והן
הפרטי יש כח גדול למנוע חטאים ומכשולים. כי אילו היה כל אחד
מעלה על לבו את זכר העבר שלו הפרטי ואת זכר העבר הכללי של
כל ישראל, את המכשולים, את החטאים ואת העונשים מצד אחד
ואת הזכויות ושכרן הטוב מצד שני, אילו היו הזכרונות האלה
רשומים וחרותים בלב ועומדים תמיד לעיני כל ישראל בכלל ובפרט,
היה זה בודאי מביא להזהר מחטאים בזהירות גמורה ולקיים מצוות
התורה בכל המסירות על כן משתמש עמלק בתכסיס זה, תכסיס
החשכחה להשכיח את כל העבר, מה שהיה אתמול ומכשי"כ מה
שהיה בדורות הקודמים: להשכיח בכל מיני אמצעים ולמנוע את
התקונים הדרושים לכלל ולפרט.